

POSTANOWIENIE

24 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 24 czerwca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku Z. G.

z udziałem W. G.

o przyjęcie do szpitala psychiatrycznego,

na skutek skargi kasacyjnej W. G.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach

z 25 października 2023 r., XVIII Ca 112/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
2. zasądza od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawcy kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia uczestniczce postępowania do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

W. G. – uczestniczka postępowania z wniosku Z. G. o przyjęcie do szpitala psychiatrycznego wywiodła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach z 25 października 2023 r.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na rażące naruszenie: art. 29 ust. 1

pkt 1 u.o.z.p. poprzez wydanie orzeczenia na podstawie tego przepisu i uzasadnienie go przesłankami zawartymi w art. 24 ust. 1 u.o.z.p.; art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i niedokonaniu wszechstronnej oceny materiału dowodowego oraz art. 233 w zw. z art. 327¹ § 1 k.p.c. poprzez niewskazanie przyczyn uzasadniających stwierdzenie, że niepodjęcie przez uczestniczkę leczenia w warunkach zamkniętych będzie prowadzić do pogorszenia jej stanu zdrowia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie wyjaśniano już wielokrotnie, że skarżący powinien wykazać przesłankę oczywistej zasadności, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Skarżąca ma wprowadzić rację, podnosząc, że w art. 24 i art. 29 u.o.z.p. zawarto różniące się przesłanki przyjęcia osoby psychicznie chorej do szpitala psychiatrycznego bez jej zgody, jednakże pominęła fakt, że zaskarżone postanowienie zapadło w oparciu o ustalenie, że dotychczasowe zachowanie uczestniczki wskazuje na to, że nieprzyjęcie do szpitala spowoduje znaczne pogorszenie stanu jej zdrowia psychicznego, czyli przesłankę zawartą a art. 29 ust. 1 pkt 1 u.o.z.p. Dodatkowo Sąd zwrócił uwagę na to, że oprócz wskazanej przesłanki, w sprawie występują również niektóre okoliczności brane pod uwagę przy zastosowaniu art. 24 u.o.z.p., przede wszystkim stwarzanie bezpośredniego zagrożenia życiu lub zdrowiu innych osób. Sądy oceniające sprawę wyczerpująco wyjaśniły, dlaczego stan uczestniczki postępowania pogorszy się, jeśli nie odbędzie leczenia szpitalnego. Z ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie wynika bowiem, że skarżąca neguje swoją chorobę i nie stosuje zalecanego jej leczenia ambulatoryjnego. Z kolei fakty ustalone w sprawie nie mogą być ponownie weryfikowane przed Sądem Najwyższym, gdyż nie mieszczą się w jego kognicji, o czym świadczą art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 8 ust. 1 pkt 27 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[ms]